

[Steen.]

Skade for Helheden og for Samfundet, og dernæst slutter det ærede Medlem med at sige: I sin Tid ønskede Niels Frederiksen smaa Brug, men nu har han efterhaanden forstaaet, at Brugene skal være større. Det er lidt svært at finde ud af. Jeg er enig i, at Brugene skal være større, og dette Lovforslag gaar jo netop ud paa at gøre Brugene større, og den eneste Mulighed for, at de Mennesker, det her drejer sig om, og om hvem det ærede Medlem Hr. Ulrich siger, at det er en Ulykke, hvis de faar et større Brug, skal kunne eksistere, er, at de stærkere end andre inden for Landbruget baserer deres Produktion paa indkøbt Korn og Foderstoffer, altsaa den Industrivirk-somhed inden for Landbruget, der for Tiden er det mindst mulige Grundlag for.

Det er fuldkommen urimeligt at paa-staa, at der skulde ske nogen Ulykke ud fra noget som helst nationaløkonomisk Synspunkt ved, at andre kommer til at dyrke den danske Jord end de, der gør det i Øjeblikket. En Tankegang, der bygger paa, at det vil forøge Produktionen mægtigt, kan kun hvile paa den i det store og hele urigtige Betragtning, at saa vil der vokse meget mere paa Jorden end i Øjeblikket. Skulde det i begrænset Omfang vise sig at være Tilfældet, vilde det være en Fordel.

Derfor skulde det ærede Medlem Hr. Ulrich hellere indrømme det, der er Sandheden, nemlig at de ikke ønsker at medvirke til Oprettelse af smaa Brug i Fremtiden. Hans Partis Ordfører sagde det under Finanslovbehandlingen, og det er ogsaa nok rigtigt; men saa skal man lade være med at forsøge at snakke sig fra det, men være sit Standpunkt bekendt, det er altid det kønneste.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Det ærede Medlem Hr. Steen skal være varsom med at beskyldte andre Mennesker for ikke at have logisk Sans, da han afslører sig som selv værende i Besiddelse af en ganske overordentlig ringe logisk Sans.

Det, vi fra konservativ Side har sagt gennem Tiderne, naar vi har beskæftiget os med dette Spørgsmaal, er dette, at vi er Tilhængere af en ganske rolig Udvikling paa dette Omraade og Tilhængere af en Udstykning i smaa Brug, men det maa ikke forceres frem. Det hævdede vi i 1919, og vi saa rigtigt, og det hævder vi nu, hvor der

er Tale om at skaffe Tillægsjord til saa mange Brug, som den højtærede Landbrugsminister her i Dag har nævnt, nemlig mellem 40 000 og 50 000. Dersom dette skal forceres frem gennem Ekspropriationsbestemmelserne — og jeg ser ikke, hvorledes man vil kunne undgaa det, thi naar disse Mennesker kommer med Loven i Haand og kræver Tillægsjord til deres Brug, maa Ministeren jo rette sig derefter —, hvordan vil den højtærede Minister saa kunne skaffe de nødvendige Penge?

Vi er, som sagt, som vi hele Tiden har været det, Tilhængere af en jævnt fremadskridende Udstykning, idet vi erkender, at det mindre Landbrug kan bringe mere ud af Jord end det større. Men naar man er inde i en Periode, hvor man er klar over, at en større Produktion af Landbrugsprodukter er til Skade for Samfundet, maa man holde igen paa dette i Stedet for at forcere det frem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Steen har Ordet for en kort Bemærkning.

Steen: Hele Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal fortsætte Udstykningen eller ikke, er et Spørgsmaal for sig, som jeg gerne ved Lejlighed vil drøfte, men det egner en kort Bemærkning sig ikke til. Men det er en Kendsgerning, at det Antal af smaa Brug, hvorom det drejer sig her, eksisterer i Dag, og for deres fortsatte Eksistens er der to Muligheder, enten at de fortsat i størst muligt Omfang drives som Industrilandbrug, hvis Økonomi hviler paa Indkøb af importeret Korn og Foderstoffer, eller at man ændrer deres Forhold saadan, at de i det store og hele kan opretholde Livet og Tilværelsen med deres Økonomi hvilende paa den paa-gældende Ejendoms egne Frembringelser. Det er det sidste vi mener er rigtigt, og derfor er der ikke Skygge af Mening i at hindre en Udvikling som den, der her tilrette-lægges.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at hverken han, den højtærede Landbrugsminister eller nogen anden vil kunne forbyde disse Mennesker, naar de faar mere Jord, at producere mere Flæsk, mere Smør og flere Æg, og derved er det, at Ulykken fremkommer, at Produktionen bliver for stor og Prisen falder paa disse Varer paa Verdensmarkedet.